

'n Vyfdag-staptog deur deur die Rietrivier-Breekrans-ravyn.

Stappers: Charlie (stapleier), Freda, Elsa, Jasper, Hugo, Merwe

Dié verhaal begin met 'n stokou omie. Ek, Charlie en Hugo staan in die stil droogte van Nuwerus-vakansieplaas se werf. Ons kyk, effe onseker, hoe 'n kerie en twee vellies stadig deur die stof aangeskuiwel kom. 'n Maer man met 'n gesig soos 'n ou padkaart. Hy dra 'n plaashoed, netjiese klere en 'n belt; hoog en styf opgetrek asof dit die hele mens bymekaar hou. Die middaghitte dans lugsteurings op die horison. 'n Hoender kloek. 'n Jack Russell rol om op sy ander stowwerige sy. Oom Geoffrey skuifel. Die vroegmiddag begin te skif.

Dis hier, so 250km uit die Kaap, in die rooi hart van die Cederberge, waar ons die voertuie agterlaat en die Oubaas van Nuwerus ons aflaai by die beginpunt van ons staptog. Die idee is dat ons in die Rietrivier-ravyn op stap, elke aand langs die rivier slaap en hopelik, vyf dae later weer by Nuwerus aankom. Om 'n bietjie die korporatiewe koffie van 'n stadsbestaan te verruil vir die vars kabbelling van tee-bruin bergwater.

Ons mede-stappers Jasper, Elsa en Freda lê in die koelte van die laaste boom voor die ravyn en wag. In die bakkie, op pad na die beginpunt, het die spraaksame Oom Geoffrey die storie ver gaan haal; daar by die Boere-Oorlog in die vorige eeu, deur sy lang jare as tabakboer hier in die Cederberge tot by die frustrasies met vandag se Waterwese-departement. Ten spyte van sy jare is die geheue klaarblyklik nog helder.

Charlie se bakkie, met 'n toegespitsde Oom Geoffrey agter die stuur, verdwyn om 'n sanderige draai en daarmee die laaste tekens van mensbeskawing wat ons vir die volgende vyf dae sal teëkom. Intussen vergelyk die ses van ons kosvoorrade en rugsak-pak-teorieë. Dit blyk dat almal verskriklik swaar gaan dra. Die gruwelike pakfoute wat ek begaan het, sou eers 'n paar dae later kop uitsteek.

Zoo Ridge- Die staptog begin by 'n versameling rotse wat na verskeie diere lyk.

Dik soos 'n wolkomers lê die hitte van die dag toe ons begin stap. Gestewel en gespoor en belaaie met vyf dae se proviand val ons in die pad. Charlie, die natuurlike stapleier, kies vir ons 'n koers in die Rietrivier-ravyn af. Die genadelose middagson vang ons onkant. Ligte hitteuitputting sorg vir 'n rustige pas oor die klipperige afdraand. En dis nie lank voor yskoue bergwater my gedagtes begin oorneem nie.

Die Rietrivier-ravyn in die agtergrond

Merwe Wiese

Ná 'n paar kilometer se losklip-glyery en swaarsak-balanseerdery, kom ons tot stilstand. Ons staan by die punt waar die Wilgenhoutsloof van die Rietrivier aftak; ons kampplek vir die aand. Met groot verligting lê ons ons swaar rugsakke neer. Ses siele week in die rivier. Ses siele word wakker. Ons is omring deur potsierlike botterbome en vrolike vygies. Die son glip agter die kranse in; die skemer strelend en psigedelies in sy sagte kleurspelings oor die water.

Ons steek 'n vuur op.

Whiskey vloei en sterre dans terwyl ons om die "Boesman TV" gesels. Die ervare stappers dra 'n klein braairooster en netjiese snitte biefstuk of skaaptjop saam. Ek het nie daai memo ontvang nie en besluit toe om my reuse varksteak op 'n rivierklip te braai. Freda was so geskok dat ek op 'n klip wil braai dat die twee van ons sommer 'n weddenskap aangegaan het. Oortuig dat dit onmoontlik is wed sy my sommer 'n skoot whiskey; 'n heilige kommoditeit in die berg. 'n Uur en 'n half se sweet later blyk dit toe dat 'n plat rivierklip nogal 'n effektiewe braai instrument is. Die Glen Grant was verruklik. Almal is dieptevrede (vermoed ek) deur die ongelooflike rustigheid van die Cederberg-nag tot slaap gesus.

Dag 1: 2.9km

Die eerste ontwaking

Buiten deurlopende swempoele en vars drinkwater is daar 'n ander lekkerte verbonde aan 'n ravynkamp. Die droeë, binnelandse son moet eers 'n ekstra entjie oor die kranse klim voor hy jou uit jou oggendlommerigheid kan jaag. So is daar tyd vir 'n tweede koppie rivierkoffie voor ons weer in die pad val.

Met 'n hup en 'n kreun val ons in die pad. Die sakke bly swaar. Charlie trap die pad uit met Freda 'n halftree agter hom; ná al hul jare se saamstap is dit amper soos een mens wat die pad vooruit loop. Dan is dit ek of Hugo agterna met Jasper en Elsa kort op ons hakke. Namate die dag se stap ontvou, is ek al meer beïndruk deur Charlie se stapvernuif; daar is geen stop-en-kyk-op-'n-kaart oomblikke nie. Dalk nie te onverwags as mens al die pad langs 'n rivier stap nie, maar die verwarring wat kom met 'n gebrek aan 'n paadjie moet mens nie sommer onderskat nie. Daar is geboendoe-bash en ge-bushwhack dat die riete kraak en die klippe klap. Genadiglik het die relatief min reën die afgelope winter gesorg dat die ravyn nie te dik begroei is nie.

Die kranse gloei rooi, die son staan stil. Dis asof die berge pre-histories oopgeklou is. Met haar rotsagtige vlees ontbloot, skenk sy lewe aan allerlei gewortelde en gewerwelde wesens. Helderpers vygie bloeisels volg ons al deur die ravyn. Dassies en 'n paar skugter klipspringers trippel oor die hoë wande van die kranse. Wilde kolganse roep luidkeels wanneer hulle op die koel rivier te lande kom. Op 'n kol grawe Hugo 'n mierleeu uit die sand en lewer 'n Afrikaanse Attenborough oor die lokval-leefstyl van dié koddige miervreter. Die kloof lewe.

Bloeisels

Teen middagete is skadu en koelte broodnodig. Charlie vind 'n rots wat 'n bietjie van beide bied. Die koel genade van die rivierwater is heilig op ons songebakte lywe. Terwyl ons soos bloukoppoggelmanders die enigste leksels skaduwee benut, laat Bergchef-Hugo'n verruklike noodle-bolognaise te voorskyn kom. Ons smul en rus. Elsa dra 'n post-swem sarong en lyk vreeslik zen op 'n klip. Charlie en Freda dut onder 'n rots terwyl ek en Jasper luiweg gesels. Die meevoerende rustigheid van die berg breek oor ons soos 'n golf.

Eindelik begin die skerpste van die dag se strale verdof, maar kort voor lank is ons weer deurwarm. Nou is dit 'n rooi-in-die-gesig, kuite-bloei-van-die-doringbossies deurdruk vir klaarmaak. Ons stap verby etlike, idilliese swemgate. Maar nog nie nou nie. Teen die tyd dat ons die droë waterval bereik, is almal ietwat vodde. Vodde én eufories. Die magiese skaal van die rotswand wat eens 'n waterval was, is betowerend. Ons pak af. Charlie verseker ons dit was die verste stap van die tog. Nou kan ons ontspan. Diep ontspan. Die rivier, teen dié tyd as ons een ware lewensbron gevestig, laat die lang dag se swoeg in 'n oomblik wegs melt.

Ons week. Nie eens 'n vetgevrete luiperd op 'n klip in die namiddagson kan so ontspan nie.

Die aand braai ons in die amfiteater van die gode. Die vloei van eeue se water het 'n heerlike kuier-area uit die rots gekerf. Hugo laat 'n blik knoffel-gevulde olywe verskyn. Blikbikers sing die whiskey-lied. Die laaste sonlig wandel deur die kranse terwyl Charlie vir ons Sirius in die suide uitwys. Ons sit en staar, ligjare diep die buiteruim in. Kort voor lank gloei die sterrehemel soos kosmiese braaivleisvure.

Dag 2: 9.6km

Hugo ervaar 'n magiese ontwaking onder die droë waterval

Dag drie bring oopte. Die kranse sak laer om die rivier, die horison strek bietjie wyer. Rooi-bruin rivierklippe gee toe aan spierwit sand en sagte bossies. Ons stap teen 'n lekker pas, swem dikwels en neem die omgewing deeglik in. 'n Snaakse reuk begin my agtervolg. Die soort reuk wat mens bekommer. Die aand blyk dit toe dat vier kilogram se ongevriesde varksteaks nie die beste keuse was vir 'n staptog van vyf dae in die son nie. Die kwaadaardige varkie het toe deur my skoon klere gebloei en 'n onheilige stank die hemel ingestuur.

Ons braai in 'n luukse klipuitham, weereens deur jare se spoel perfek uitgehol vir mensgebruik. Die vlamme dans hoog, sterwaarts. Oor die gloed van ons oorfloed kole probeer ek red wat daar van my vleisvoorraad te redde is. Ek waag 'n proesel. Dan nog een, maar belyt om nie verder die gode te tart nie. Met die luiperdspoor wat langs ons kampplek gevind is vars in my gedagtes, voel ek nie gemaklik met so 'n lokaas op my rug nie. Die steaks word 'n brandoffer en ek plaas my vertroue in die reinigende eienskappe van Bainskloof bergwhiskey.

Die gode is helaas ontevrede met my offer. Ek word wakker gewaai deur 'n kwaai wind. My slaapsak wapper verwilderd waar ek onder die sterre lê. Ons smeulende vuur spoeg gloeiende kole voor my gesig verby. Verbete klou ek aan my slaapsak en byt vas tot die storm bedaar. Die gode, lyk dit my, kry ook soms sooibrand.

Dag 3: 9.1 km

Heil en Onheil

Ons groep

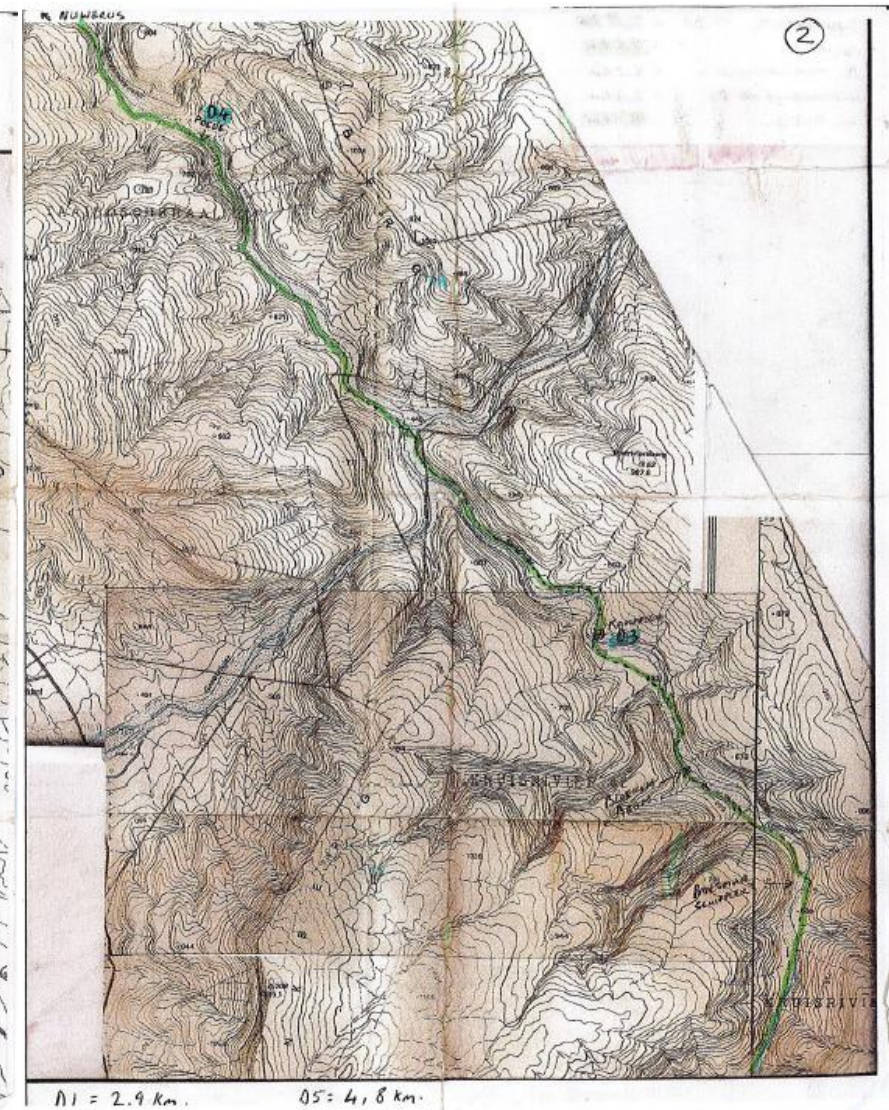
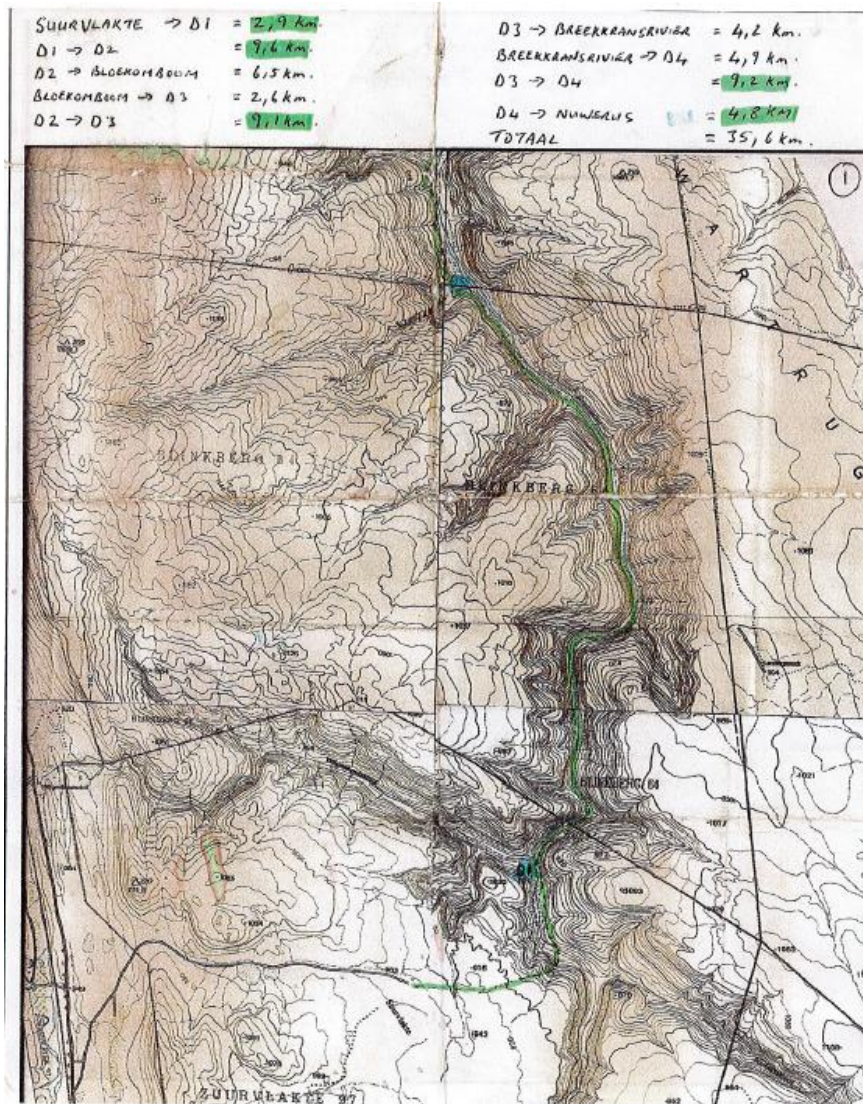

Die Rivier verbreed

Ons steek die Grootrivier oor; Charlie se ervaring en bonatuurlike vermoë om 'n paadjie uit te trap kry ons, soms handeviervoet, deur 'n oorgroeide gedeelte van die roete

Ons roete deur die ravyn, netjies deur Charlie beplan

Die sand bied ons die geleentheid om van die skamer burgers van die berge se spore te bestudeer

Dag 4 is 'n lied. Die rugsakke se kolossale gewig het eindelijk gesak. Ná die offerande, die etery en drinkery het 'n rugbrekende gewig gedaal tot 'n een-vinger-optel sak. Ons stap ligvoetig en sonder haas. Kort voor lank is ons by die laaste kampplek van ons tog. Met die genoegsame daglig besluit ek om die piek links van die rivier uit te klim. 'n *Scramble* en 'n klouter later is ek bo. Van daar sien 'n mens hoe die rivier myle lank die berge in kronkel. Vir duisende jare bied die rivier al lewe en oorlewing; van Boesmans wat slypstene soek tot Boere en hul kreunende ossewaens, dassies wat senu-agtig skuiling soek teen valke, luiperds wat ratse klipspringers probeer uitoorlê. Tierslange, wilde beeste, bloukopkoggelmanders en 'n duisend ander vorms van lewe het al deur hierdie ravyn geworstel. Die son dryf oudergewoonte horisonwaarts en ek besef die ses van ons het vir 'n paar dae ook deel geword van die oeroue stryd om oorlewing.

Later skitter die sterre, die aarde swaai en ses stappers staar die kosmos in.

Dag 4: 9.2 km

Merwe Wiese

Dag 5 se 4.8 km lê ons vroegdag af en ons sak in vir 'n yskoue een op Nuwerus.

Die eerste teken van mensbeskawing na vyf dae se stap

Baie dankie aan al die stappers, veral Charlie wat die hele staptog gereel en beplan het. Dit was 'n absolute plesier om met sulke ervare bergtrappers te stap.

Tot volgende keer.